

[Wilhelm]

af indkomsten måtte beskattes med over 70 pct. Det var det magiske tal. Det var den dér højtsvungne retssikkerhed, der lå dér. Den måtte ikke være 73 pct., for det var total retssikkerhed.

Så nævner jeg hr. Gammelgaards medvirken til realrentebeskatningen, som jeg ikke bebrejder ham. Vi stemte for realrentebeskatningen. Vi synes, det kunne have været gjort fornuftigere, men det var dog noget. Og dér siger jeg, at hr. Gammelgaards medvirken til den er, at den over et vist niveau, altså marginalindtægten, ikke beskattes med 70 eller 73 pct., men med 100 pct. Hvad er det så for noget at komme og gøre det til et stort princip om værn og retssikkerhed osv. at flytte et loft fra 70 til 73, når hr. Gammelgaard selv har været med til at flytte et loft fra 0 til 100 pct.?

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Må jeg til hr. Stavadvad sige, at der er stor forskel på at opkræve skatter og så at opkræve nogle formålsbestemte indtægter, der betales af de personer, som direkte får udbyttet af disse indtægter, således som tilfældet er i planerne om sygeforsikringen og forskellige af de andre ting, der er blevet nævnt. Det er ikke regeringens politik at løse de generelle krisetilstande, vi har her i samfundet, ved at opkræve større skatter.

Hr. Stavadvad spurgte mig så, hvad der ligger til grund for de tal, som jeg nævnte om skattetrykket. Jeg kan sige, at disse beregninger, som i øvrigt er på vej over til skatte- og afgiftsudvalget, mere detaljeret, end vi kan gennemgå dem her, hviler på de tal, der ligger til grund for finanslovsforslaget. For så vidt angår kommuneskatten, er den forudsat uændret. For så vidt angår planerne om sygdomsafgiften, eller hvad vi skal kalde den, er den ikke medregnet. Jeg er her i salen ikke helt klar over, om mæketilskuddets bortfald er indregnet i tallene eller ej, men det skal jeg undersøge og underrette skatte- og afgiftsudvalget om.

For så vidt angår disse to festlige eksempler med den, der tjener 500.000 kr., og den, der tjener 1 mill. kr., beklager jeg, at jeg ikke er i stand til at sige, om de tal, som hr. Stavadvad slyngede ud her, er rigtige eller ej. Det er heller ikke så afgørende. Afgørende er, at

eksemplet ikke har noget med sagen at gøre. Forholdet er dette, at skatteloftet har betydning for alle indtægter, der går op over 179.000 kr., for dér begynder det. Hvorvidt man støder mod skatteloftet eller ikke støder mod skatteloftet, beror simpelt hen på, i hvilken kommune man tilfældigvis bor. Hvis man tager et tal så enormt som en million kroner i skattepligtig indtægt, er der selvfølgelig andre virkninger, end hvis den skattepligtige indtægt kun er 200.000 kr. eller 225.000 kr., men den kan altså have virkning både for den store indtægt og for den mindre indtægt, jeg nævnte, der jo ikke er nogen usædvanlig familieindtægt hos gennemsnitsdanskere, der begge har arbejde.

Til hr. Rahbæk Møller vil jeg gerne sige, at det, jeg talte om, var, om skattetrykket er stigende fra 1983 til 1984; jeg talte ikke om, hvorledes lovens skatteudskrivning ville være i forhold til en anden lovs skatteudskrivning. Jeg talte kun om skattetrykket, og de bemærkninger, jeg lige har gjort til hr. Stavadvad om udregning af skattetrykket, må også være et svar her.

Jeg er enig med fru Aase Olesen om, at det gør ondt og kan gøre ondt at skære netop i min kollega socialministerens budget, men jeg har forstået fru Aase Olesens bemærkninger således, at fruens stillingtagen er motiveret af den særlige situation, vi står i i indeværende år, og at man måske kan vende tilbage til mere ordnede tilstande, når vi får lidt mere hold på økonomien.

Hr. Wilhelm udmalede i sit indlæg, at vi kunne komme i den situation, hvor der overhovedet ikke var noget værn for borgerne, hvor man kunne udskrive op til 100 pct. eller i hvert fald noget, der nærmede sig 100 pct. Ja men det tror jeg da gerne man kan, hvis man har den opfattelse af samfundet, samfundets opgaver og borgerens forpligtelser over for samfundet, som hr. Wilhelm har, og som i hvert fald ligger mig totalt fjernt. Det viser sig netop i beskatningssystemerne.

Der er dem, der mener, at beskatning skal være bygget op ud fra princippet om, at staten skal sige til den enkelte borger: Vi bestemmer, at du har så og så meget tilbage. Det er, om jeg så må sige, den klart progressive beskatning i dens egentlige form, at hvis bare borgerne har nok tilbage efter statens skøn, kan man i og for sig godt beskatte 100 pct.